

[Økonomiministeren]

derimod noget, som mere er en politisk overvejelse end et spørgsmål om teknisk afgrænsning og mulighed for afgrænsning. Vi er naturligvis også parate til at grave frem alle de områder, hvor pristallet har virkning, og det er vi naturligvis i fuld gang med.

Fru Mimi Jakobsen spurgte, om det ikke også havde betydning for boligudgiften i pristallet. Det er ikke tilfældet, idet disse poster er rene energiposter. Jeg kan nævne, at det er elektricitet, gas, olie, kul og koks, fjernvarme, benzin og olie, og de er ikke med i boligudgiftstallet, det er et rent boligudgiftstal.

Hr. Glistrup hævdede, at det var en tilfældig post, man her havde taget ud af pristallet. Det vil jeg tilbagevise, idet det jo helt klart er de poster, som er direkte påvirket af den energikrise, samfundet har været ude i de seneste år, og som vi må regne med at vi fortsat vil være ude i. Derfor mener jeg, at man kan afvise, at det er et tilfældigt udpluk. Jeg tror ikke, at hr. Glistrup ville kunne nævne andre poster, som man med samme ret kunne trække ud, når vi har denne energikrise, og dermed er det bevist, at det ikke er tilfældigt.

Glistrup (FP):

Jeg er da klar over, at økonomiministeren på sin vis har ret, når han bruger ordet tilfældig i relation til det kortsigtede. Når jeg brugte ordet tilfældig, så var det i relation til det lange forløb.

Hvis vi ser det over den sidste 30-årige periode, så har energipriserne ikke i særlig grad været med til at forhøje pristallet. Men når vi ser det i relation til det rent kortsigtede, det rent øjeblikbestemte, her i de sidste år, så vil heller ikke jeg bruge ordet tilfældig om det, så vil jeg sige, at det er satanisk udspekuleret, at ligesom vi kommer frem til det tidspunkt, hvor der er tale om, at energipriserne virkelig skal sikre, at lønmodtagerne har den realkøbekraft af deres indkomst, som er tilsikret dem ved den lovgivning, der blev gennemført i marts i år, så annullerer man det, endda med tilbagevirkende kraft til 1. januar i år. Det er, tror jeg, bestemt ikke tilfældigt, at man har ladet økonomiministerens hund trække lige præcis den post ud af bunken af pristalsposter. Vi kunne akkurat lige så godt have taget sydfrugtposten eller

boligposten eller en hvilken som helst anden post.

Det, som er det reelle argument for det, var det, som hr. Enggaard fremførte, nemlig at vi, når landet bliver fattigere, og det bliver det altså efter økonomiministerens og hr. Enggaards mening ved disse olieprisstigninger, må sørge for, at lønmodtagerne ikke kan regne med at få den samme realindkomst. Nej, når landet bliver fattigere, så skal vi søreme producere noget mere og se at gøre en indsats, så skal vi ikke bare slå løs på de lønmodtagere, som faktisk meget let kan sørge for, at vi får nogle bedre produktionsvilkår, så skal vi tage fat på den stat, som hindrer producenterne gennem skatten på arbejde, gennem indkomstkatten, i at sørge for, at landet producerer sig ud af vanskelighederne, for det er den eneste hæderlige måde at gøre det på. Kan man ikke gøre det på længere sigt, så bliver resultatet selvfølgelig, at lønningerne må nedsættes.

Men hvorfor i alverden angribe den løndel, som er den mest rimelige og rigtige og retfærdige, nemlig dyrtidsreguleringen, i stedet for? Hvis man endelig skal angribe løndelen, og det kan man glimrende vente med til marts 1981 eller, hvis man vil gøre det i forbindelse med en indkomstkattenedsættelse, så gøre det i den forbindelse, hvorfor så ikke gå generelt frem, sådan at man tager en almindelig regulering på løndelen? Det er det helt, helt forkerte sted, hvis man vil føre lønpolitik, at angribe dyrtidsreguleringen. Det har intet at gøre med det propagandaargument med, at det er energipriserne, der gør landet fattigere, og derfor skal disse energipriser tages ud af pristallet. Det er ren og skær demagogisk snak, og derfor vender vi os imod den.

Wilhjelm (VS):

Selvfølgelig er det ikke en tilfældig post, man tager ud, lige så lidt som det er et tilfældigt tidspunkt.

I årevis har oliepriserne bidraget til at fjerne dyrtidsportioner fra lønmodtagerne. I årevis har det været sådan, at hvis man havde holdt importpriserne i det hele taget udenfor, så ville der være faldet 7 dyrtidsportioner mere fra 1962 og til i dag. Hvis man havde givet lønarbejderne deres andel af produktivitetstigningen, så havde der været tale om 7